

Prelāta vēstule (augusts 2010)

Marijai veltītais gads, ko pašlaik izdzīvojam Opus Dei, un Jaunavas Marijas svētki šajā mēnesī ir iemesls, lai Monsinjors Ečevarija šomēnes savā vēstulē visiem prelatūrai uzticīgajiem ticīgajiem runātu par Dievmāti.

26.12.2010

p { margin-bottom: 0.21cm; }Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

p { margin-bottom: 0.21cm; }a:link { }
Šo vēstuli rakstu jums pēc
atgriešanās no brauciena pa dažām
Dienvidamerikas valstīm. Ekvadorā,
Peru un Brazīlijā es ar prieku satikos
ar daudzām jūsu māsām un brāļiem
un ar daudziem citiem cilvēkiem, kā
arī lūdzos dažādu Jaunavas Marijas
svētgleznu un skulptūru priekšā.
Katra un katra no jums atbalstīts es
centos atdzīvināt to godbijību, ar
kādu Vissvētās Jaunavas attēlu
priekšā lūdzās svētais Hosemarija. Es
pateicos mūsu Mātei par pastāvīgām
viņas lūgšanām par Baznīcu un par
Darbu un lūdzu, lai viņa turpina mūs
bagātīgi svētīt. Jā, es rēķinājos ar
jūsu lūgšanām Marijai, jo dziļi manā
sirdī skan mūsu Tēva izsauciens
Aparesidas bazilikā, ko viņš vēlāk
atkārtoja Sanpaulā: „Es Dievmātei
sacīju, ka es vēlos lūgties ar lielu
ticību.” Pirms tam, vispirms
Ekvadorā, es iedziļinājos
pārsteidzošajā svētā Hosemarijas
lekcijā laikā, kad viņam bija

uzbrukusi augstuma slimība, saukta „soroche.” Un tad, kad viņam katehēzi gandrīz pilnīgi bija jāpārtrauc, viņa personīgajā dzīvē pieauga pieķeršanās svētajam Jāzepam un garīgā bērnība, tā ka viņš četrpadsmit dienas bija „aktīvi neaktīvs.” Peru caur manu galvu izgāja daudz atmiņu; citu starpā viņa neizmērojamais prieks, kad viņš redzēja attēlotu ainu, ko viņš nēsāja dziļi savā sirdī: Jaunava Marija un svētais Jāzeps pielūdz tabernākulā apslēpto Jēzu Kristu. Ar kādu mīlestību viņš uzkavējās altāra priekšā! Mēnešos, kas vēl atlikuši līdz šī Marijas gada noslēgumam, pastiprināti apliecināsim Dievmātei mūsu mīlestību. Tieši 15. augustā, Marijas Debesīs Uzņemšanas svētkos, uzsāksim Marijas gada otro pusi. Pacentīsimies šajā laikā atjaunot mūsu bērnības garu, par paraugu ņemot svētā Hosemarijas mariānisko dzīvi. **„Ja ir kaut kas, par ko es vēlētos, lai jūs mani atdarinātu”,**

viņš sacīja neskaitāmi daudz reižu,
**„tad tā ir mana mīlestība uz
Jaunavu Mariju.”** Citā reizē viņš
mums norādīja: **„Atdariniet Jēzu
Kristu, kurš mums ir Paraugs it
visā, arī mīlestībā uz savu
Māti.”**[1]Tā kā mēs pašreiz
atrodamies tā gada vidū, kuru mēs
esam nodevuši Marijas rokās sakarā
ar 80.-to gadskārtu, kopš Darbs
uzsācis darbību arī sieviešu vidū,
mums ir iespēja veikt aizvadīto
nedēļu pārskatu. Tam vajadzētu
iedvesmot mūs turpināt ceļu ātrā
solī. It sevišķi **„mūsu Valdnieces
svētkos neskoposimies ar
mīlestības apliecinājumiem;
biežāk kā parasti pacelsim uz viņu
savas sirdis, lūgsim viņai to, kas
mums nepieciešams, pateiksimies
viņai par viņas pastāvīgo mātišķo
aizbildniecību un uzticēsim viņai
cilvēkus, kuri mums ir dārgi. Bet,
ja mēs patiesi vēlamies izturēties
kā labi bērni, tad mums visas
dienas būs vienādā mērā labas, lai**

mīlētu Mariju, tāpat kā visas dienas ir labas tiem, kas patiesi viens otru mīl.”[2]Lielie 15.augusta svētki mūs aicina šo mūsu Tēva padomu iemiesot praksē ar īpašu iejūtību. Marijas godpilnā Uzņemšana Debesīs ar miesu un dvēseli ir kulminācija tam ceļam, kas iesākās ar Dieva brīnišķīgo izvēli kopš mūžības, lai viņa kļūtu par iemiesotā Dieva Vārda Māti. Marijas Uzņemšana Debesīs, kas noslēdz parabolu, kas iesākās ar Bezvainīgo Ieņemšanu, mudina mūs no visas sirds pievērst skatienu mūsu Mātei, ļaut tam pakavēties ilgāk un apcerēt dziļāk šo viņas svētceļojumu uz zemes, līdz viņa sasniedza Debesu mājokli.Svētku Svētās Mises Evaņģēlija lasījumā Baznīca mums piedāvā fragmentu par mūsu Valdnieces apmeklējumu pie viņas radnieces svētās Elizabetes. Baznīcas tēvi un teoloģiskie autori šo epizodi vienmēr ir komentējuši kā uzskatāmu piemēru, kas raksturo

visu Svētās Marijas dzīvi, ko nosaka tūlītēja un priekpilna paklausība visam, uz ko Dievs viņai tika norādījis. No *fiat*, ko viņa izteica Pasludināšanas brīdī, līdz pat citam *fiat*, kas tika pausts bez vārdiem Krusta pakājē, visa Marijas dzīve ir pilnīga (bez jebkādas vismazākās plaišņas) uzticība Dieva visumīlošai Gribai. Sv.Lūkass, evaņģēlists, kurš visvairāk stāsta par Mariju, detaļās apraksta Jaunavas Marijas apciemojumu pie svētās Elizabetes. Tā ir aina, kas ir dziļi iespiedusies mūsu atmiņā, tāpat kā daudzas citas Evaņģēlija epizodes, jo mēs to katru dienu kontemplējam, apcerot Rožukroņa noslēpumus.

Atgriezīsimies tagad pie tās, lai to atkal izbaudītu. *Bet Marija, tanīs dienās cēlusies, steigšus aizgāja kalnos, jūdu pilsētā.*

Un viņa, iegājusi Zaharija namā, sveicināja Elizabeti. Un notika, ka Elizabetei, Marijas sveicināšanu

dzirdot, bērniņš priecīgi sakustējās viņas miesās; un Elizabete piepildījās Svētā Gara; un viņa skalā balsī sauca un sacīja: „Tu esi svētīta starp sievietēm, un svēts ir tavas miesas auglis! Un no kurienes man tas, ka mana Kunga māte nāk pie manis? Jo, lūk, tiklīdz tava sveicināšanas balss atskanēja manās ausīs, bērniņš līksmībā sakustējās manās miesās. Un svētīga tu esi ticēdama, ka tas izpildīsies, ko Kungs tev sacījis.“[3] Uz šiem Elizabetes vārdiem Marija, arīdzan Svētā Gara iedvesmota, atbildēja ar *Magnificat* – šo pateicības un neapvaldīta prieka himnu. Mēs nevaram šeit pakavēties pie visām tās bagātībām, es šeit vēlos izcelt vienīgi dažas šīs ainas detaļas, par kurām svētais Hosemarija meditēja padziļināti. Sv. Gabriels paziņoja Marijai, ka Elizabete gaida bērnu, kas ir pierādījums Dieva visvarenībai; viņš nedz lūdza, nedz mudināja Mariju apmeklēt radnieci. Neskatoties uz to, Jaunava Marija

domāja, ka viņas radinieci vajadzīga viņas palīdzība, un arī tajā atklāja Dieva gribu. Nekavējoties viņa dodas uz ciemu, kurā dzīvo viņas pavecākā māsīca. Kā trāpīgi pasvītro sv.Lūkass, pievēršot uzmanību šim*cum festinatione*, steigšus. Iemesls, kā to skaidroja jau sv.Ambrozijs, ir skaidrs: „Svētā Gara žēlastība nepieļauj gausu lēnīgumu.”[4] Pāvests Benedikts XVI seko šim Baznīcas mācītājam un komentē: „Ar šiem vārdiem evaņģēlists vēlas uzsvērt, ka Marijai sekošana viņas aicinājumam paklausībā Svētajam Garam, kas viņā tika realizējis Vārda Iemiesošanos, nozīmē uzsākt jaunu ceļu un nekavējoties doties prom no mājām, ļaujoties tikai Dieva viena paša vadībai.”[5]Evaņģēlijs mums pasniedz pirmo mācību stundu, kurā mēs mācāmies no mūsu Mātes nelokāmo izturēšanos: kad Dieva mīlestība izpaužas mūsu dvēselē, no tā izriet konkrēts mūsu pienākums

bez vilcināšanās atbildēt uz Viņa
žēlastību, augstsirdīgi reaģēt uz šīm
dievišķajām iedvesmām,
nenodarbinot sevi ar prātojumiem,
kas varētu nozīmēt vilcināšanos vai
kavēšanos. Kad Dievs nāk pie mums
– un visus mūs Viņš ir saucis un
turpina saukt mūsu vārdos, lai mēs
Viņam sekotu cieši līdzās -, tad mums
ir jāliek pie malas viss, kas varētu
apgrūtināt šo sekošanu Viņam, šo
dzīvi ar Viņu. Visai dzīvei jābūt
apzīmogotai ar šo „svēto steigu”,
kurai – Pāvesta vārdiem runājot –
jābūt katrā, kurš zina, ka „Dievs
vienmēr ir galvenā prioritāte un
nekam citam nevajag radīt steigu
mūsu dzīvē.”[6] Atceros dažus
notikumus mūsu Tēva dzīvē, kas
parādā, kā mūsu Dibinātājs uzturēja
savu steigu mīlēt aizvien vairāk un
vairāk Dievu un Dievmāti. Viņa
biogrāfi stāsta, kā no pirmajiem
Darba gadiem tādā mērā, kādā viņa
dvēselē pieņēmas spēkā mīlestība uz
mūsu Māti, viņā noslīpējās ieradums

pasveicināt Jaunavu Mariju viņas attēlos, kurus viņš sastapa savās gaitās pa Madrides ielām. Reiz savās piezīmēs viņš pierakstīja sekojošu atgadījumu: „**Šorīt es kā mazs bērns gāju atpakaļ, lai pasveicinātu Dievmāti viņas attēlā uz Atochaelas, virs svētā Filipa Neri Kongregācijas mājas. Es biju aizmirsis viņu pasveicināt. Kā bērns var palaist garām izdevību pateikt savai mātei, ka viņš to mīl? Māte, lai es nekad neklūtu par eksbērnu!**”[7] Uz viņa dzīves beigām, kad viņš jutās jau diezgan nespēcīgs, kādu dienu viņš aizgāja uz Villa Tevere, pie cilņa, kurā redzama Dievmāte ar bērnu. Viņš vēlējās skulptūru noskūpstīt, bet tas nebija viegli, jo tās priekšā atradās sols. Ar piepūli viņam izdevās šo žestu izpildīt. Pēc tam viņš mūs aicināja apcerēt: Pat ja tas nebija nekas sevišķs – viņš atsaucās uz piepūli, kas viņam bija nepieciešama, lai to paveiktu -, mums vajadzētu pajautāt

sev, ar kādām zīmēm mēs drosmīgi
apliecinām savu mīlestību, lai, ņemot
vērā nepārspējamo mīlestības
pierādījumu, kas ir Iemiesošanās,
atbildētu uz Dieva un Vissvētākās
Jaunavas Marijas mīlestību. Šo
jautājumu es nododu tālāk jums.
Kādas konkrētas pūles mēs varam
veltīt vēl atlikušajos Marijas gada
mēnešos, lai atbildētu uz sevišķo
mīlestību, ko mūsu Kungs un Viņa
Svētā Māte mums pierāda pastāvīgi?
Vai vēlamies - un tie nav tikai skaļi
vārdi – mīlēt viņu vēl vairāk? Vai
meklējam viņu ar dedzīgu vēlēšanos,
lai viņa aizvestu mūs pie sava Dēla?
Palūkosimies uz kādu citu
Apmeklēšanas ainas šķautni. Kad no
Marijas izlaužas slavas dziesma
Dievam *Magnificat*, pirmie vārdi, kas
pēc tam izskan no viņas lūpām -
līdzīgi kā pirms tam Pasludināšanas
laikā – ir savas pazemības atzīšana
tādā nozīmē, ka viņa norāda uz savu
niecību Dieva priekšā; šī atzīšana ir
būtiska šā tikuma daļa. „**Cik vērtīga**

**ir pazemība! Marijas vārdi liecina,
ka tā ir vēl pārāka par ticību,
mīlestību un šķīstību: „*Quia
respexit humilitatem ...*” - „Jo viņš
ir uzlūkojis savas kalpones
pazemību; lūk, no šī brīža mani
svētīgu teiks visas
paaudzes.”[8], „Tuvākmīlestības
mājoklis ir pazemība”[9], teica
sv. Augustīns. Tikai uz dziļas
pazemības pamata augsne tiek
barota tā, ka tur var izaugt sirsnīga
tuvākmīlestība. Ārkārtējā pazemība,
kas piemita Jaunavai Marijai, kura ik
brīdi vēlējās, lai Dievs darbotos viņas
dvēselē, nepiesavinoties sev nekādus
nopelnus, panāca, ka Dievs raudzījās
uz viņu ar aizvien lielāku mīlestību,
vadīdams viņu no pilnības uz pilnību
līdz viņas uzņemšanai Debesu
godībā. Manas meitas un mani dēli,
mācīsimies no mūsu labās Mātes
visdažādākajās situācijās izturēties
tādā pašā veidā. Līdz pat pēdējam
brīdim mums būs jācīnās pret mūsu
svēttapšanas ienaidniekiem, it**

sevišķi pret patmīlību, kas ir galvenais šķērslis mūsu vienotībai ar Dievu. Bet ieklausīsimies no jauna svētā Hosemarijas teiktajā. Atbildot uz kāda cilvēka uzdoto jautājumu, kā mums vajadzētu cīnīties šajā garīgās dzīves punktā, viņš uzstāja: „**Ir labi, ka tev ir vēlēšanās cīnīties pret lepnību; taču, nebūdams pravietis, es tev saku, ka līdz pašām pēdējām tavas dzīves stundām tev būs tieksme uz lepnību. Lūdz Kungu, lai viņš darītu tevi pazemīgu (...):** *quia respexit humilitatem ancillae suae*(Lk 1, 48). Dievs, mūsu Kungs, viņu uzlūkoja, jo redzēja savas kalpones pazemību. Tāpēc tev jācenšas kalpot mūsu Kungam un pazemībā līdzināties Jaunavai Marijai. Evaņģēlijā mēs viņu nesastopam viņas Dēla lielā triumfa stundā, bet satiekam viņu Krusta pakājē. Bet mēs viņu redzam arī brīdī, kad mūsu Kungs veic pirmo brīnumu, jo Marija viņam to lūdz. Lūdz brīnumu, lai

tu kļūtu pazemīgs un lai es kļūtu pazemīgs.”[10] Marijas lielo privilēģiju apcere mūs patiesi piepilda ar izbrīnu. Cik brīnišķīga ir mūsu Debesu Māte! Apokalipses ainā mēs viņu kontemplējam *saulē tērptu, ar mēnesi zem viņas kājām un zvaigznēm kronētu.*[11] Tomēr „mēs zinām, ka visas šīs privilēģijas Marijai tika piešķirtas nevis, lai viņu no mums attālinātu, bet, gluži pretēji, lai viņa būtu tuvāk.”[12] No Debesīm viņa patiesi seko katram no mums, it kā mēs būtu viņas vienīgais dēls vai vienīgā meita. Viņa nekad nemitējas būt nomodā par mums, lai kādu dienu mēs kopā ar viņas Dēlu un visiem eņģeļiem un visiem svētajiem varētu baudīt mūžīgo svētlaimi. Par to mēs atkal atcerēsimies 15.augustā, kad atjaunosim Opus Dei veltīšanos viņas maigajai un bezvainīgajai Sirdij. Šajā dienā būsim cieši vienoti ar prelatūras ticīgo nodomiem – gan to, kuri ir šeit uz zemes, gan to, kuri savas dvēseles jau ir nodevuši

Dievam. Un sevišķi vienoti būsim ar mūsu Tēvu un ar veltīšanos, ko viņš realizēja 1951.gadā Loreto un kuru es personīgi šajā Marijas gadā visu vārdā atjaunošu. Uzticēsim mūsu vēlmes un centienus mūsu Mātes aizbildnībai, kas saskaņā ar trāpīgu svētā Akvīnas Toma izteikumu ir „*totius Trinitatis nobilis triclinium*“ [13], vieta, kur Svētā Trīsvienība rod mieru; jo, kā teica Pāvests nesenā audiencē, „Cilvēktapšanas dēļ trīs dievišķās Personas nevienā citā radībā, tikai Viņā, mīt laimē un priekā par to, ka var dzīvot viņas žēlastības pilnajā dvēselē. Ar viņas aizbildniecību mēs varam saņemt jebkuru palīdzību.” [14] Šā mēneša 22.datumā, Marijas Karalienes svētkos, mēs viņai to atkārtosim vēlreiz, un arī nākošajā dienā, kas ir gadadiena dievišķajai iedvesmai, kas mūsu Tēvā atstāja ”bišu šūnu un medus garšu”, kas notika brīdī, kad tas viņam bija jo sevišķi

nepieciešams: *Adeamus cum fiducia ad thronum gloriae, ut misericordiam consequamur!* Iesim ar paļāvību pie godības troņa, tad drīkstēsīm saņemt žēlastību! Intensīvi lūgsimies par Svēto Tēvu, par Viņa Gaišības personu, kā arī par viņa atpūtu šajos mēnešos, par viņa nodomiem un visiem plāniem, ko dvēseļu labumam viņš nes savā sirdī. Un līdztekus tam atbalstiet mani manos nodomos.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Pamplonā, 2010. gada 1. augustā.

[1] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 12.04.1974.

[2] Sv. Hosemarija, *Dieva draugi*, Nr. 291.

[3] *Lk* 1, 39-45.

[4] Sv. Ambrozijs, *Expos. Evang. sec. Lucam*, II, 19: *PL* 15,1560.

[5] Benedikts XVI, Homīlija Marijas Debesīs uzņemšanas svētkos, 15.08.2009.

[6] Turpat.

[7] Sv. Hosemarija, *Apuntes íntimos*, n. 446 (3-XII-1931). Cit. en A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. I, p. 341.

[8] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 598.

[9] Sv. Augustīns, *Par svēto nevainību*, 51.

[10] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 21.10.1972.

[11] Sal. *Atkl* 12, 1.

[12] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 02.01.2008.

[13] Sv. Akvīnas Toms, *Esi sveicināta Marija* izskaidrojums, 1.sadaļa.

[14] Benedikts XVI, Uzruna
vispārējās audiences laikā,
23.06.2010.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-
augusts-2010/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-augusts-2010/) (22.02.2026)